

ת"פ 5775/05/17 - פרקליטות מחוז צפון- פלילי נגד אריק רוזן

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 5775-05-17 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ' רוזן
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המאשימה
נגד
הנאשם
אריק רוזן
פרקליטות מחוז צפון- פלילי

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם לפיה, בהתאם להוראות סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב- 1982 (להלן: "**החסד"פ**"), אין לחייבו להשיב לאשמה וכי יש לזכותו כבר בשלב זה מן העבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום.

רקע כללי:

כנגד הנאשם הוגש ביום 4.5.17 כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של גניבה בידי עובד, עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

כעולה מעובדות כתב האישום, הועסק הנאשם על ידי דודו, יעקב זריהן, בבית העסק לעיבוד מתכות, חריטה וכרסום "ארגון טק" בקריית שמונה בין השנים 2007-2014. (להלן: "**יעקב**" או "**המתלונן**" ו-"**העסק**" בהתאמה).

במהלך שנות עבודתו האחרונות בעסק ולמן מועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, זייף הנאשם את חתימתו של יעקב על גבי המחאות המשוכות מחשבון העסק בבנק דיסקונט, והשתמש בהן לצרכיו הפרטיים ולחילופין פדה אותן תמורת מזומן בסך הנקוב בהן.

כמפורט בסעיף 3 לכתב האישום, הנאשם מילא את הפרטים בהמחאות אותן גנב, שלא כדין, והעבירן לצדדים שלישיים ובמקביל מילא פרטים כוזבים בהעתקי ההמחאות שנותרו במשרדי העסק.

במסגרת סעיף זה, פורטו אותן ההמחאות אשר נגנבו וזויפו בדרך שתוארה לעיל, למעלה מ - 40 מתוכן הועברו לטובת חנן ישראל, 4 המחאות לטובת עינב פחימה, המחאה אחת לטובת דוד בן חמו, 6 המחאות לטובת הנאשם, 2 המחאות לטובת ח.י. חאלמסקי בע"מ (עמוס בר), 2 המחאות לטובת סמגל בע"מ (שי ונועה סיבוני), 2 המחאות לטובת אורן מחשבים ועוד 6 המחאות ניתנו כל אחת לטובת מוטבים שונים: אליאב עמר, המשקה הסיטונאי, בנצי פנדי (כתב לא

עמוד 1

ברור), רומן, מוסך דמרי ועו"ד מקס חסין.

כמתואר בעובדות כתב האישום, סך הכל גנב הנאשם מכספי מעבדו סכום העולה על **262,800 ₪** שלא כדין, בהזדמנויות שונות ורבות.

כאמור לעיל, בגין עובדות אלה מיוחסת לנאשם עבירה של גניבה בידי עובד (ריבוי עבירות).

ההליכים בתיק:

במסגרת הדיון הראשון שהתקיים בפניי ביום 20.6.17, ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם אינו מיוצג בתיק תוך שהוסיף כי עסקין בתיק בו היקף עבירות לא קטן.

הנאשם בדבריו לעניין זה ציין, כי היה מיוצג בהליך השימוע בתיק זה ע"י הסניגוריה הציבורית, יחד עם זאת למעשה לא היה מיוצג, כך לדבריו, שכן הרבה זכויות שהיו אמורות להיות לו בהליך השימוע הופרו, כאמור כך לטענתו.

הנאשם הוסיף, כי אין ביכולתו לשכור עו"ד פרטי וכי בכוונתו לייצג את עצמו בתיק, אם כי בשלב חקירת עדי התביעה, הוא ידאג שעורך דינו כן יהיה נוכח. הנאשם הוסיף, כי אמנם מנסים לצייר את התיק כמורכב ואולם המתלונן בתיק כבר העיד בבית הדין האזורי לעבודה עם סתירות רבות, ולכן הוא סבור שהוא יכול להפריך אחת לאחת כל טענה של המתלונן או של המדינה כנגדו.

עם זאת, לאחר שהוסברה לנאשם חשיבות הייצוג על ידי עו"ד, השיב כי הוא יפנה באופן עצמאי לסניגוריה הציבורית, אך כרגע מבקש לייצג את עצמו.

בהתאם, הוריתי באותה ישיבה על מינוי סניגור ציבורי לנאשם והתיק נדחה להקראה נוספת ליום 6.9.17.

בפתח הישיבה מיום 6.9.17 ציין הנאשם, כי קיבל עו"ד מטעם הסניגוריה הציבורית, עו"ד סיגל עפרוני, ואולם הוא לא הצליח לתפוס אותה במשך שלושה חודשים בטלפון, למעט פעם אחת בלבד, ציין כי היא אינה מתעניינת בתיק וגם אם תגיע לדיון, הרי שהיא לא מכירה את התיק ואף לא טרחה לעדכן אותו שהיא מאחרת לדיון.

לאחר שהסניגורית, עו"ד סיגל עפרוני, הגיעה לביהמ"ש, התקיימה הקראה בתיק, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום והתיק נקבע להוכחות.

ביום 1.10.17 הוגשה מטעם הנאשם כפירה מפורטת בכתב, בה פירט את התייחסותו לאמור בכתב האישום תוך שציין כי אכן הוא זה שחתם על מרבית השיקים שהוצגו לו ואולם, הדבר נעשה ביוזמתו של המתלונן תוך ניצול מעמדו כמעסיק במקום העבודה.

הנאשם הוסיף בכפירתו זו, כי המדובר בתלונה שקרית שהוגשה מטעם המתלונן וזאת במטרה של האחרון להצטייר באור חיובי בפני ילדיו, להימנע מלשלם פיצויים לנאשם ולהרוויח מאות אלפי שקלים במרמה, תוך שהוא לא בוחל בשום אמצעי לשם כך.

בטרם מועד ההוכחות הראשון, הוגשה מטעם הסניגוריה הציבורית המחוזית - עו"ד טל אברהם, בקשה לשחרור הסניגוריה הציבורית מייצוג הנאשם ועל כן, החלטתי לקבוע דיון דחוף בשאלת ייצוגו של הנאשם ליום 19.11.17.

במסגרת הדיון שהתקיים ביום 19.11.17, ביקש הנאשם לשחרר את עו"ד סיגל עפרוני מייצוגו, הדגיש כי עו"ד עפרוני כתבה בבקשתה דברים לא נכונים כנגדו, ביקש כי מכתבה של הסניגורית יוצא מן התיק ושב על בקשתו לייצג את עצמו בהליך זה.

במהלך הדיון, חזרה עו"ד עפרוני על בקשתה להשתחרר מייצוג הנאשם ובהתאם לבקשה ולעמדתו של הנאשם, החלטתי לשחרר את הסניגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם. באותה החלטה ציינתי כי בכל הנוגע לבקשה לגילוי מסמכים שהוגשה מטעם הנאשם, הרי שזו תדון בפני מותב אחר.

בישיבת ההוכחות הראשונה ביום 23.1.18, העידו עדי התביעה הבאים: ע"ת 1 - רס"ב יוסף סמון וע"ת 2 - מר יעקב זריהן.

בישיבת ההוכחות השנייה ביום 11.12.18, העידו עדי התביעה הבאים: ע"ת 3 - מר חנן ישראל, ע"ת 4 - מר בר עמוס, ע"ת 5 - גב' עינב קמרי, וע"ת 6 - גב' נועה סיבוני.

בישיבת ההוכחות השלישית ביום 17.12.18, העיד ע"ת 7 - מר מוטי זריהן.

כמו כן, הוגשו מטעם המאשימה מוצגים שונים אשר סומנו **ת/1 - ת/19**.

ומטעם הנאשם הוגשו במהלך שמיעת פרשת התביעה מוצגים שונים אשר סומנו **נ/1 - נ/26**.

טיעוני הנאשם:

במסגרת סיכומיו בכתב מיום 20.1.19, אשר נפרשו על פני לא פחות מ- 49 עמודים, שטח הנאשם את הסיבות בגין מבקש הוא להורות כבר בשלב זה על זיכוי.

בקליפת אגוז יפורטו להלן עיקרי טענותיו של הנאשם.

טענתו הראשונה של הנאשם עוסקת בשאלה: "**לאן הלך הכסף?**", היינו, במסגרתה טוען הנאשם כי למעשה גרסתו של המתלון בתיק הינה שקרית וחסרת היגיון, שכן בניגוד לטענתו של האחרון, ולפיה מושך הוא באופן תדיר כסף מזומן מחשבון הבנק שלו, הרי שלמעשה במשך שנתיים וחצי לא משך כלל מזומן מהבנק.

לגישת הנאשם, יש בשקרו אלה של המתלון כדי לחזק את טענת הנאשם לפיה בגין כל שיק שמשך מחשבון העסק, העביר מזומן לידי המתלון, כך שלמעשה לא היה צורך לאחרון לפנות לבנק ולהוציא מזומן.

טענתו השנייה של הנאשם עוסקת **באופן גילוי דבר הגניבה** לכאורה, כשלטענתו, המתלון ובנו מוטי שיקרו בעניין אופן הגילוי, שכן כלל לא היה רגע כזה של גילוי, אלא "פיצוץ" יזום על ידי המתלון כדי לצאת "בסדר" עם משפחתו הקרובה, שכן כל המהלכים בוצעו על ידי הנאשם על פי יוזמת המתלון.

טענתו השלישית עוסקת בנושא **עריכת שימוע בלתי חוקי** שנעשה לו בעסק, ובעניין זה טען הנאשם, כי לא ניתן לו זמן סביר בטרם השימוע, לא ניתנה לו הזכות לעיין במסמכים וכן קיימת לו זכות להיות מיוצג עם עורך דין בהליך זה.

טענתו הרביעית של הנאשם עוסקת בשאלה, **כיצד לא הבחין המתלונן במשך שלוש שנים בכך שכל חודש נעלמים לו אלפי שקלים מהחשבון**, דבר שאינו סביר לגישת הנאשם, מלמד על גרסתו השקרית של המתלונן, ומחזק את המסקנה בדבר כך שהיוזמה לכל המהלך הייתה של המתלונן.

טענתו החמישית של הנאשם נוגעת **לאי אמינותו של המתלונן**, תוך שבעניין זה הפנה לסתירות שקיימות בין גרסתו של המתלונן במשטרה לבין עדותו בבית המשפט בפניי ובפני בית הדין האזורי לעבודה בנצרת ובכתבי הטענות שהוגשו מטעם המתלונן.

טענתו השישית של הנאשם מתייחסת **לעדויות והתנהלותו של מוטי זריהן**, בנו של המתלונן, אשר לגישת הנאשם הובא לעדות בבית המשפט אך ורק כדי להגיד "כמה הוא אוהב את אביו", שכן אין כל ערך נוסף לעדותו וכל דבריו תלושים מן המציאות. בעניין זה, הפנה הנאשם לסתירות בין עדות העד בבית המשפט בפניי לבין דבריו ומסמכים שהוגשו מטעמו בבית הדין האזורי לעבודה.

טענתו השביעית, השמינית, התשיעית והעשירית של הנאשם בכתב טענותיו, מתייחסת **לעדויות של עדי התביעה הנוספים** מר חנן ישראל, מר בר עמוס, הגב' נועה סיבוני והגב' עינב קמרי, אשר אליבא לגישת הנאשם, מחזקות את טענתו ואת גרסתו.

טענתו האחת עשר של הנאשם נוגעת **להתנהלות המשטרה והפרקליטות בפרשה**, התנהלות אשר לגישת הנאשם מטרתה לפגוע ולהכפיש אותו, ולא לחפש את האמת, הכל תוך הסתרת ראיות משמעותיות מפניו ומבית המשפט. במסגרת טענה זו אף העלה הנאשם טענות כנגד חוקר המשטרה יוסף סמון וכן כנגד הפרקליטות, אשר מנסה "לנצח בכל מחיר ולא להגיע לחקר האמת", לרבות תוך הדרכת עדי תביעה לקידום מטרותיה.

במסגרת תגובה קצרה לתגובת המאשימה שהגיש הנאשם בכתב ביום 12.2.19 ביקר הנאשם את התנהלות הפרקליטות המבקשת להגיע לניצחון בכל מחיר במקום להגיע לחקר האמת, דבר המהווה המשך ישיר לניסיונה להסתיר ראיות מזכות מבית המשפט, זאת לאור העובדה כי היא אינה מתייחסת לחוסר האמינות שהתגלה ביחס למתלונן.

טיעוני המאשימה:

בטיעוניה הכתובים מיום 3.2.19 הבהירה המאשימה, כי בשלב זה של סיום פרשת התביעה, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות ואינו מעניק משקל לראיות שהובאו בפניו, מלאכה השמורה לשלב הכרעת הדין, על כן בשלב זה על בית המשפט לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, גם כאשר ישנן ראיות בסיסיות.

לגישת המאשימה די בעדותו של כל אחד מעדי התביעה, יעקב זריהן או מוטי זריהן, כדי לספק את חובת הראיה המוטלת על התביעה בשלב זה, תוך שהבהירה כי דיני הראיות מאפשרים לבית המשפט להרשיע אדם גם על סמך עדות יחידה.

המאשימה ציינה כי הלכה למעשה הנאשם מודה בחלק העובדתי של כתב האישום, שכן גם לטענתו הוא זייף את החתימה על השיקים והעביר אותם לצדדים שלישיים, אם כי לטענתו, הדבר נעשה לבקשת המתלונן ובתיאום מלא איתו, תוך שהוא מעביר לאחרון כסף מזומן בעבור אותם שיקים שנמסרו.

המאשימה העלתה את השאלה מדוע המתלונן, אדם מן השורה ובעליו של עסק מצליח יגנוב למעשה כסף מעצמו, וזאת במטרה להסתיר משיכות מזומן מבניו, תוך שהוא מבקש מאחר, היינו הנאשם, לזייף את חתימתו שלו?

לגישת המאשימה, אין כל היגיון בגרסה זו, לא הובאה כל ראיה כי בניו של המתלון הסתייגו אי פעם ממעשיו או אף פנו אל המתלון לברר נושא של משיכות כספים בצורה לא נאותה מהעסק שלו עצמו.

המאשימה טוענת כי גרסת הנאשם מופרכת ואבסורדית, שכן אין שום היגיון שהמתלון, אדם מבוגר בשנות השישים לחייו ובעל עסק מצליח, יצור מנגנון כה משוכלל הכולל טרחה, דבר שיוביל לגניבה שלו מעצמו, מאחר ויכל בקלות למשוך למשל מזומן מחשבון הבנק שלו כאוות נפשו.

המאשימה ציינה, כי מהעדויות שבתיק עולה כי המתלון אינו אדם מתוחכם, אינו בקי בעולם החשבונאות והמחשבים, ועל כן יתכן ולא שם לב שהגניבה מתרחשת לאורך זמן בעסקו, הנאשם ניצל עובדה זו לטובתו כמו גם את הקרבה למתלון לשם ביצוע זממו.

לגישת המאשימה, חיזוק למסקנה זו ניתן ללמוד מכך כי הנאשם העביר את השיקים לצדדים שלישיים, ובמקביל מילא פרטים כוזבים בהעתקים של ההמחאות שנותרו במשרדי העסק, ובכך טשטש את עקבות גניבתו, ולא הותיר אסמכתא אמיתית לנפרע של ההמחאה.

המאשימה ציינה כי עדותו של מוטי זריהן היתה קוהרנטית, התיישבה עם יתר העדויות שבתיק והראיות, וכללה עדות על הטחת החשדות בנאשם והבעת חרטה על ידי האחרון, ואף הצעתו של הנאשם לפטרו ולקזז את סכום המעילה בסכום הפיצויים המגיעים לו.

המאשימה אף הפנתה ל-**ת/18**, מסמך הכולל לכאורה התכתבויות בין הנאשם לבין העד מוטי זריהן ואושרי זריהן, בן נוסף של המתלון אשר לא העיד בבית המשפט, תוך שציטטה מהודעות טקסט אלה מאת הנאשם אמרות המלמדות על הבעת אשמה וצער על המעשים.

טענה נוספת שהועלתה על ידי המאשימה נוגעת לסתירות בגרסת הנאשם, שכן מדבריו לפיהם העביר את השיקים לגורמים שונים אשר היו פוידים את השיקים עבור הנאשם ומעבירים אליו כסף מזומן אותו העביר למתלון, נסתרת כאמור בעדויות עדות התביעה עינב קמרי אשר סיפרה, כי השיק שנמסר לה ניתן בעבור תשלום מזומן שהנאשם חייב לה, ועדות בר עמוס, אשר הוכרז "עד עויין", אשר קיבל שיקים מהנאשם כהחזר הלוואה שנתן לו בעבר.

המאשימה ציינה בסוף טיעוניה, כי אינה מתכוונת להתייחס לטענות הנאשם בדבר התנהלות המשטרה והפרקליטות, שכן מקומן לעלות במקום אחר, נושא עריכת שימוע בלתי חוקי מקומו להתברר בבית הדין לעבודה, ולמעשה על בית המשפט בסופו של יום להכריע בין שתי גרסאות המונחות בפניו, תוך שלגישתה יש להעדיף את גרסת המתלון, אשר מגובה גם בפסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בנצרת, במסגרתו נקבע כי הנאשם גנב מהמתלון שיקים בסך של **235,320 ₪**.

אשר על כן, ביקשה המאשימה לדחות את בקשת הנאשם ולחייבו להשיב לאשמה.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

בטרם אפנה לדון בטיעוני הצדדים, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לענייננו.

סעיף 158 לחסד"פ קובע כדלקמן:

"...נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה..."

כבר נקבע לא אחת בפסיקה, כי היעדר קיומה של הוכחה לכאורה משמעותה היא שאין בראיות אשר הוגשו על ידי המאשימה כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם וזאת, אף אם יינתן בהן אמון מלא וכן, משקל ראיתי מלא (ראה לעניין זה: י' קדמי, "על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, א', מהדורה מעודכנת, התשס"ט-2009, בעמ' 1446).

לעניין זה, יפים הדברים אשר נאמרו במסגרת בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון**, פ"ד לב(1), 170:

"...בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49, [1].הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

(שם, עמ' 177-178).

מכל האמור לעיל עולה, כי לצורך הכרעה בטענת "אין להשיב לאשמה" יש לבחון, וזאת מבלי לשקול שיקולי מהימנות או משקל, האם הביאה המאשימה ראיות, אפילו דלות, להוכחת יסודות העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

לגופו של עניין:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה על כל רבדיה להידחות וזאת מן הטעמים עליהם אעמוד להלן.

כבר בפתח הדברים מצאתי להבהיר, כי **די בגרסתו של הנאשם כפי שהובאה בחקירותיו במשטרה**, כדי להוביל למסקנה כי יש לחייבו להשיב לאשמה ובמה הדברים אמורים?

במסגרת חקירתו הראשונה במשטרה, למעשה הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, היינו, בכך כי זייף את חתימתו של המתלונן על גבי השיקים והעבירם לידי צדדים שלישיים, וזאת תוך שהוא אף רושם במרמה פרטים שונים בין השיק המקורי לבין ההעתק הנשאר במשרד העסק.

עם זאת, לטענת הנאשם עשה מעשים אלה לאור בקשת המתלונן, בתיאום מלא איתו, ביוזמתו של האחרון, אשר גם ביקש ממנו לעשות מעשים אלה כדי להסתיר מילדיו את העובדה כי הוא מוציא כסף מזומן מחשבון העסק.

הנה כי כן, המדובר בטענת הגנה מובהקת מצדו של הנאשם.

כך הבהיר זאת הנאשם:

"לפני כמה שנים בערך, שלוש שנים, יעקב אמר לי שהוא רוצה לקחת לעצמו כספים מהעסק מבלי שילדיו או אשתו ידעו, אני לא יודע מה הסיבה, לא נכנסתי לזה מדוע, ושאל אותי אם יש דרך לזה ואז אמרתי לו שיש דרך, אבל אני מעדיף שלא, ועם זאת הייתי שכיר אצלו וראיתי שזה חשוב לו, ואז אמרתי לו שאחותי ברכה רוזן בעלת דוכן פיס, אין לה חשבון בנק והיא עובדת במזומן, ואפשר לתת שיקים ולקבל מזומן, אני מכיר את העבודה הזאת כי גם לי היה דוכן פיס בעבר, ואז הלכתי לאחותי בפעם הראשונה, אני לא זוכר מתי, זה היה מזומן, רשמתי את השיק של יעקב זריהן של העסק, ארגון טק, חתמתי עליו וקיבלתי מאחותי מזומן תמורת השיק והעברתי את הכסף ליעקב. לציין ששאלתי את יעקב מדוע הוא לא חותם על השיקים ותמיד הוא אמר לי שאם חס וחלילה יקרה משהו, אני אקח את זה על עצמי והוא יוציא אותי מזה, בהתחלה זה היה במנות קטנות, ועם הזמן התדירות עלתה של הכסף שלקחתי מאחותי." (ת/ש' 17-7).

ובכל הנוגע להודאתו בביצוע הגניבה ואופן הביצוע הסביר:

"ש: אני אומר לך שבשיחה במשרד אתה הודית שגנבת עשרות אלפי שקלים לטענת יעקב, מדובר בסכום גדול יותר.

ת: זה נכון שהודיתי במשרד.

ש: האם נראה לך הגיוני להודות על מה שלא עשית?

ת: לא נראה לי הגיוני, אבל שעשית את זה חשבתי שהכל הולך להיעלם ולהסתיים...

ש: את כל השיקים האלה, השיקים לא לספקים, אלא השיקים למזומן אתה כתבת וחתמת?

ת: נכון

(ת/ש' 52-39).

(כל ההדגשות אינן במקור - מ.מ.)

במהלך חקירתו הראשונה של הנאשם אף הציג לו החוקר צילומי כל השיקים אשר לטענת המתלונן גנב ממנו (להלן **ת/5** - העתקי כל השיקים כמפורט בכתב האישום), והנאשם אישר כי אלו כל השיקים שהוא כתב וחתם עליהם.

משכך, מודה כאמור הנאשם כי רשם את פירטי המותבים על השיק, חתם בשמו של המתלונן ובאופן ישיר כתוצאה מכך, גם מילא פרטים באופן שונה על העתקי השיקים, וכן העביר את השיקים לגורמים שלישיים.

נכון הדבר כי הנאשם טוען טענת הגנה ולפיה כל פעולותיו אלה ביצע בהתאם לבקשת המתלונן ובתיאום מלא איתו, ואולם דווקא מסיבה זו יש מקום לחייבו להשיב לאשמה, ולקבל את גרסתו הסדורה לחשדות כנגדו.

כאמור לעיל, די בדברים אלה של הנאשם המודה בעובדות הנטענות כנגדו, אך טוען כי פעל באופן חוקי לבקשת המתלונן, כדי לחייבו להשיב לאשמה.

יחד עם זאת, כדי שלא ימצא הנייר חסר, מצאתי להבהיר כי גם ביתר הראיות שהובאו בפניי יש כדי להוביל למסקנה

בדבר חיוב הנאשם להשיב לאשמה, ואפרט.

בעדותו הארוכה בבית המשפט פירט המתלונן כיצד הנאשם, אשר בעקבות פטירת אביו לקח את העסק המשפחתי לטיפולו, עסק שנקרא "פונדק המעיין" ובו דוכן פיס, הפסיד את העסק בקזינו וברח לחו"ל.

העד יעקב ציין, כי בשנת 2007 חזר הנאשם מחו"ל, הגיע אליו, ו"בדמעות של תנין" בכה וביקש ממנו עבודה, ומאחר וכאב לו הלב על הנאשם, בנו של אחיו המנוח, החליט להעסיק אותו בעסק, תחילה בתפקיד פשוט, ובהמשך לאט לאט נתן לו עיסוקים נוספים.

העד יעקב אף ציין כי בשנת 2010 או 2011 הנאשם הציע לו לקנות מחשב כדי לייעל את העבודה בעסק, ופעם בחודש הוא היה רושם עבורו שיקים של ספקים שהעסק עובד מולם, ואף אמר לו שאין טעם בהעסקת פקידה ובתשלום שכר עבודה, בעוד הוא עצמו, הנאשם, יכול לסדר את נושא תעודות המשלוח והחשבוניות במחשב.

במהלך שנת 2012 בעקבות פציעה שעבר המתלונן ופיצויים בסך 100,000 ₪ שקיבל מהביטוח הלאומי בגין כך, אשר מתוכם ביקש גם להעביר סכום כסף לבנו לקניית דירה, הבין כי על חשבון הבנק של העסק להימצא בפלוס, ואולם כאשר בדק נושא זה, הבחין להפתעתו כי החשבון עדיין מצוי במינוס, ומשכך החל לבדוק את העניין, עבר על השיקים בעסק, ולהפתעתו גילה כי יש אי סדר בפנקסי השיקים.

העד החליט לפנות מידית לבנק דיסקונט בקרית שמונה, ניגש לסגן מנהל הבנק וביקש לבדוק מספר שיקים, וכאשר ראה את תדפיסי השיקים שמצויים בסניף, הבחין להפתעתו כי המותבים הינם הנאשם עצמו, וכן שם של סוחר ראשי של מפעל הפיס.

העד הבהיר, כי מרגע זה החליט לערוך בדיקה מעמיקה בבנק, וביקש להוציא את כל השיקים שהוצאו מעסקו במשך ששת החודשים הקודמים, ולאחר שהנתונים הגיעו, הבחין כי בעשרות מקרים פעל הנאשם לרשום על השיקים שמות מוטבים שונים שאינם קשורים לעסק, בעוד על ההעתק של השיק רשם שמות ספקים העובדים עם העסק, ובסך הכל מצא כי המדובר בסכום של כ-270,000 ₪.

כך ציין זאת המתלונן:

"הלכתי לסגן המנהל בבנק דיסקונט, מולו התחשבנתי כל הזמן, נתתי הוראה בבנק שירשמו במחשב שאין להעביר כספים ממחשב למחשב, כי מאז שהנאשם קנה את המחשב לעסק שלי, חשדתי בו. לא הסכמתי שיהיו העברות כספים ממוחשבת. על שיקים לא חשבתי אף פעם. באותו יום שהלכתי לבנק שאלתי על שיק 46... ואז הוא הראה לי שמדובר בשיק שחתום אריק רוזן... ביקשתי ממנו לבדוק את שלושת השיקים הבאים, סגן המנהל הראה לי שיק נוסף, שם היה סוחר ראשי של מפעל הפיס, כשבהעתק כתוב סקופ... הכסף הלך, עד היום אני לא רוצה כסף, אני רוצה רק שיקברו אותי, אני בן 64, הוא רימה אותי בן של אח שלי, נתתי לו 100,000 ₪ אחרי שהוא אמר לי שהשוק האפור רודפים אחריו, אם אח שלי היה חי, הוא היה יורה לו כדור בראש." (עמ' 17 ש' 21 ואילך לפרוטוקול מיום 23.1.18).

בכל הנוגע לבירור נושא החשדות למעילה מצד הנאשם, ציין המתלונן את התנהלותו מיד לאחר שהבין כי הנאשם גנב ממנו:

"מהבנק התקשרתי לבן שלי שהוא עבד כרואה חשבון בנטפים, אף פעם לא עירבתי אותו, ואז עירבתי אותו, התקשרתי לילד והוא אמר לי שאני לא אגיד לנאשם כלום, זה היה יום שני או שלישי, הוא אמר שאני לא אגיד לנאשם כלום ושהוא יבוא בשבת ושבינתיים אני אוציא שיקים של שישה חודשים אחורה... הבן שלי הגיע ביום שבת לק"ש, הראיתי לו שיש שיקים בסך של 90,000 ₪ של שישה חודשים, שמתוך זה 20,000 ₪ הצלחתי להחזיר, ואז נתתי הוראה לבנק להוציא לי שיקים משנת 2007 ואז אמרו לי שזה ארכיון וזה ייקח זמן... בהתייעצות עם הבן שלי אמרתי לו שאם זה הסכום אני לא אתבע אותו, כי הוא בן של אחי וזה הפיצויים שלי" (שם, עמ' 18 ש' 3-11).

בהתאם לגרסת המתלונן, נערכה שיחה עם הנאשם בה נכח גם בנו של המתלונן מוטי, ולמעשה בשיחה זו הטיחו השניים בנאשם את עובדת הגניבה מן העסק, ואילו האחרון אישר בפניהם כי גנב ואף הביע חרטה, כך תיאר זאת המתלונן בדבריו בפני:

"ואז באתי לנאשם ואיך שהוא ראה את הבן שלי הוא אמר לו בוא נכנס למשרד, ואז הנאשם התחיל לבכות ולדפוק עם הידיים על הראש ואמר לי דוד תסלח לי מה עשיתי, הרגתי את אבא שלי רציתי להרוג גם אותך, שאלתי אותו למה עשית לי את זה, יותר מהילדים שלי נתתי לו... הוא התחיל לבכות וביקש ממני שלא אתבע אותו ושיש לו שתי בנות, שאלתי אותו כמה גנבת? ואז הוא אמר 50,000 ₪ דוד, ואז אמרתי לו תעצור אתה שקרן יש לי ביד 90,000 ₪, אבל 20,000 ₪ הצלחתי להחזיר. הוא אמר לי יכול להיות אולי 90,000 ₪ אולי 100,000 ₪, אמרתי לו תשמע אם זה הסכום, להתראות, לך הביתה לא רוצה ממך כלום, לא תובע אותך ולא כלום וזה הפיצויים שלך, ואם יש עוד משהו ואתה לא אומר לי, אני אתבע אותך. אחרי שבועיים חשכו עיניי, אני קיבלתי תדפיסים ורואה שהיו שיקים במפעל הפיס בסכום של כמעט 270,000 ₪ מפרבר 2012". (שם, עמ' 18 ש' 11-20).

משכך, המדובר כאמור בעדות לא רק אודות מעשה הגניבה שנעשה שלא כדין וללא הסכמת המתלונן, תוך שאזכיר כי הנאשם כאמור מודה בפעולותיו, אלא אף מדובר בעדות ברורה אודות התוודות של הנאשם במעשים המעשים המיוחסים לו בפני המתלונן ובנו מוטי זריהן.

אזכיר, כי במסגרת חקירתו של הנאשם במשטרה **ת/1** כאמור, הוא אישר בפה מלא כי אכן הודה במעשים בפני המתלונן ובנו מוטי זריהן.

זאת ועוד, בבית המשפט העיד בנו של המתלונן מר מוטי זריהן, אשר ציין כי באופן כללי לא היה קשור לעסק של אביו, והוא אינו שותף בעסק, אם כי מידי חודשיים שלושה היה מתעדכן במצב העסק, אבל לא במובן הפיננסי.

עד זה גם כן פירט אודות אותו מפגש שנערך עם הנאשם במשרדי העסק, ובמסגרתו התוודה הנאשם על מעשיו והביע חרטה, באופן זה תיאר זאת העד מוטי זריהן:

"לאחר מכן נפגשנו עם הנאשם במשרד, הנאשם הגיע ישבנו אני והוא ואביו במשרד, ניסיתי להקליט ולצלם, ההקלטה לא עבדה. כשהנאשם נכנס הוא התחיל לדבר, הוא אמר שהוא מבין שאנחנו כבר יודעים מה קרה, הוא התחיל לספר על חובות שהיו לו לפני שהוא חזר לארץ, הוא חייב כספים, הוא חשב שאם הוא יתן לאלה שהוא חייב להם קצת כסף, זה יתן לו שקט, והוא הוציא כמה שיקים. הוא אמר שהוא יודע שאנחנו לא סומכים עליו, הוא התנצל ואמר שיש לו פתרון, והפתרון הוא שהוא יפטר ואז מכספי הפיצויים ניקח את החלק שהוא

לקח לאבי, ואת היתרה ניתן לו. אבי היה נסער, אמרתי לנאשם שהבנתי שאני צריך לבדוק את הדברים, ואין לי תשובה כרגע... אמרתי לו שהוא מושעה עד ההודעה החדשה, נבדוק את הדברים ונחזור אליו. המטרה היתה לא לעשות משהו שיפגע בו, היינו מוכנים לשקול את הפתרון אם זה היה מסתכם בזה. מפה לשם, בדקנו עוד כמה סדרות שיקים, והסכום שהגענו אליו הוא משהו כמו 330,000 ₪, ולא 60,000 ₪ בערך כפי שהוא טען." (עמ' 32 ש' 3 ואילך לפרוטוקול מיום 17.12.18).

העד מוטי זריהן אף פירט את התנצלותו של הנאשם בפניו על מעשיו באופן הבא:

"בין לבין קיבלנו אני ואחי שיחות טלפון ממנו בהן הוא התנצל ואמר שהוא לא עשה את זה כדי לפגוע בנו, אלא לטובת בנותיו ושאפשר להגיע לפתרון. בשלב מסוים השתנה הטון, כי לקח לנו קצת זמן והיה צריך לשחזר את השיקים מהבנק... אחרי שבועיים הוא שינה קצת את הטון, הוא אמר מה קורה עם המשכורת ושהוא יגיש תביעה על הלנת שכר, ואז הוא אמר שהוא יגיש תביעה לבית הדין לעבודה ושהוא יתבצע על פיטורין ופיצויים שמגיעים לו." (שם, עמ' 32 ש' 14 ואילך).

במסגרת עדותו, הפנה העד למסמך וורד אשר ערך אחיו אושרי זריהן, ובו מפורטות אותן הודעות טקסט שנשלחו מהנאשם אליו ואל אחיו אושרי, ובהן מספר אמרות של הנאשם, לפיהן הוא מודה במעשים ומביע חרטה. לאור התנגדות הנאשם להגשת מסמך זה, קבעתי כי לעת הזו יש קושי להעניק משקל לתוכן ההודעות שנשלחו לכאורה מהנאשם לאושרי זריהן, וזאת מאחר והאחרון אינו עד בבית המשפט, וכי המוצג **ת/18** שהינו מסמך הוורד הנ"ל שנערך על ידי אושרי, אינו מאפשר להסתמך על דברים שהעד מוטי זריהן אינו יודע מידיעה אישית.

עם זאת, אישר העד מוטי זריהן בבית המשפט כי הודעות שנשלחו אליו מאת הנאשם ואשר צולמו על ידי חוקר המשטרה יוסף סמון, מוצג אשר סומן **ת/7**, הינן הודעות שנשלחו אליו מאת הנאשם וזאת בימים שלאחר גילוי דבר הגניבה.

עיון במסמך **ת/7** מלמד, כי בחלק מהודעותיו של הנאשם ניתן למצוא אישוש לכאורה לגרסת המתלון בדבר הגניבה ואי ההסכמה למעשים, באופן הבא:

"מוטי אני מבין שהמצב רגיש, ואני מבין מאושרי שאתם לא רוצים שום סיוע ממני כרגע. אין לי בעיה לדבר איתך, עם אבא שלך ביחד או לחוד. מעבר לעניין הרגיש הפגיעה באמון, יש גם עניין מעשי...". (**ת/7** הודעת טקסט מס' 1).

"בסופו של דבר הנזק הכי גדול שנגרם לי בסיפור זה הצער על הפגיעה באבא שלך, תאמין לי שזאת עבורי פגיעה הרבה יותר משמעותית מאשר אובדן כללי של לפחות 220,000 ₪ שאני אפילו עדיין לא יודע איך להתמודד איתו מבחינה מעשית". (**ת/7** הודעת טקסט מס' 6).

(ההדגשות אינן במקור - מ.מ.)

עיון בהודעות אלה מלמד, כי בתחילה ולאחר שהוטח בפני הנאשם דבר הגניבה, הביע גם בכתובים בפני העד מוטי זריהן צער על מעשיו, תוך הדגשת העובדה שפגע באמון המתלון על כל המשתמע מכך.

זאת ועוד, מהודעות אלה ניתן לראות כי הנאשם מאשר לכאורה כי הנזק הכלכלי שגרם לעסק נאמד בכ- **220,000 ₪**, סכום אשר מוטל על כתפיו, והוא אינו יודע כיצד יוכל להחזירו מבחינה מעשית.

מכל מקום, יש בהודעות אלה לטעמי כדי לחזק את גרסאותיהם של העדים יעקב זריהן ומוטי זריהן.

יתר על כן, עיון בפרוטוקולים עדויותיהם של עדי התביעה מוטי ויעקב זריהן מלמדים, כי למעשה בחקירותיהם הנגדיות לא חלק הנאשם על הדברים ששמעו מפיו באותה שיחת "שימוע", לא הכחיש את הדברים ואף לא טען כנגד אותן הודעות אשר שלח למוטי זריהן, כמפורט לעיל.

אמנם, כאמור, טוען הנאשם כי כל מהלכיו תואמו עם המתלונן, כך שלמעשה גם לקיחת האחריות והבעת הצער על הגניבה, נעשתה מתוך הבנה "כי כך סיכם עם המתלונן לעשות במקרה שהדבר מתגלה", ואולם בוודאי, לעת הזו, אין בכך כדי לפגום בתשתית הראייתית הקיימת כנגדו, ומכל מקום עניין זה יתברר לעומק במהלך פרשת הגנה.

נקודה נוספת אליה מצאתי להתייחס נוגעת לטיעוניו המפורטים של הנאשם באשר להתנהלות הכלכלית של המתלונן, ובעיקר לכך כי לגישת הנאשם שיקר המתלונן בבית הדין האזורי לעבודה ובהליך שבפניי, עת ציין כי לאורך כל השנים משך כסף מזומן מחשבון הבנק שלו, בעוד תדפיסי הבנק מצביעים אחרת.

לדברי הנאשם, סתירה זו מצביעה באופן חד משמעי על היותו חף מפשע ועל כך כי גרסתו ולפיה, בעבור כל שיק שלקח מהעסק והעביר לצד שלישי מסר מזומן בתמורה למתלונן, הינה גרסת אמת, שכן בדיוק במועד תחילת ביצוע העבירות בסוף שנת 2012 בהתאם לכתב האישום, נפסקות לכאורה משיכות המזומן של המתלונן מן הבנק עד לסוף שנת 2014.

עיון במסמך שהוגש מטעם הנאשם **26/נ** מלמד אמנם כי לכאורה במשך תקופה של שנתיים לא משך המתלונן מזומן כלל מחשבון הבנק שלו, מסוף 2012 ועד סוף 2014, זאת בניגוד לשנים שקדמו לכך בהן ניתן למצוא משיכות מזומנים עקביות לאורך כל השנה, אולם לא רק שהמדובר בטענת הגנה מובהקת מצד הנאשם, אלא אף המתלונן לא נחקר אודות עניין זה באופן שעומת עם המסמך מבנק דיסקונט, ומכל מקום לא מצאתי כי לעת הזו יש בדבר כדי לפגום בתשתית הראייתית הקיימת.

עד נוסף אשר העיד מטעם המאשימה הינו העד בר עמוס. עד זה הוכרז כעד כעוין לאחר שמספר פעמים טען בבית המשפט כי אינו זוכר את האירועים הקשורים אליו. הודעתו במשטרה הוגשה - **ת/11**.

מהודעתו זו במשטרה עולה, כי היה בקשר עם הנאשם, האחרון ביקש ממנו הלוואה בסך **7,000 ₪** אותה העביר במזומן לידי הנאשם ולאחר שפנה מספר פעמים לנאשם על מנת שיחזיר את ההלוואה, קיבל מהנאשם בחיפה שני שיקים השייכים לבוס שלו, כך לדברי הנאשם.

בהודעתו זו ציין העד עמוס כי הנאשם במעמד העברת שני השיקים אמר לו כי הבוס שלו נתן לו אותם לצורך החזרת חוב לידיו, כדלקמן:

"לפני שלוש שנים לערך הכרתי את אריק רוזן מקרית שמונה דרך חבר והיינו בקשר הוא היה בא לאזור חיפה ואז הוא ביקש ממני הלוואה של 7,000 ₪ בערך ונתתי לו את הכסף במזומן וכל פעם הייתי מבקש ממנו שיחזיר לי את ההלוואה והוא היה אומר שאין לו...לפני כמה חודשים בערך הוא בא לחיפה לעיר פגש אותי ונתן לי כסף שתי צ'קים של הבוס שלו בחברה שהוא עובד הצ'קים היו חתומים הוא לא חתם על הצ'קים בפני ואמר לי שהבוס שלו נתן לו את הצ'קים חתומים בשביל החוב שלו כלפי". (ת/11 ש' 2 ואילך).

הנה כי כן, העד עמוס שלדבריו העניק הלוואה לנאשם, איתו היה בקשר, הלוואה אותה התקשה הנאשם להחזיר בטענה

כי "אין לו", מצוין שהנאשם הביא לו שני שיקים השייכים למתלון כהחזר הלוואה אישית שאינה קשורה כלל ועיקר למתלון, דבר שלכאורה יש בו לחזק את גרסת המתלון.

ודוק, המדובר בשיקים לגביהם מודה הנאשם כי החתימה זויפה על ידו, אם כי חוזר על טענת ההגנה ולפיה הכל נעשה באישורו של המתלון.

עדה נוספת שהעידה בפרשת התביעה הינה גב' עינב קמרי, גרושתו של הנאשם. אף עדה זו אישרה בהודעתה במשטרה - **ת/ 12** כי כאשר בדקה את חשבון הבנק שלה ראתה כי ישנם שיקים השייכים למתלון שהועברו אליה כחלק מתשלום המזונות (סומנו **ת/ 13**) וכאשר שאלה את הנאשם מדוע הדבר נעשה, הוא השיב לה שהמתלון יודע מכך וזה בסדר. כך סכמה זאת העדה בהודעתה:

"בדקתי בבנק וראיתי שיש צ'קים של יעקב זריהן שנכנסו אלי כמזונות שאלתי את אריק באותו זמן יומיים אחרי אני לא זוכרת תאריך לפני שלושה חודשים לערך למה הוא הפקיד לי צ'קים של יעקב זריהן ואריק אמר לי שזה בדיעת יעקב ושזה בסדר... אני נזכרת שאריק אמר לי שפתאום יעקב מתכחש לזה שהוא השתמש לו בצ'קים" (ת/ 12 ש' 9 ואילך).

כפי שצוין לעיל בעניין העד עמוס בר, גם עדה זו למעשה מאשרת כי קיבלה שיקים של המתלון בעבור תשלום חוב מזונות בו חב הנאשם, וכי הנאשם השיב לה שהדבר נעשה בתאום עם המתלון.

כאמור, המדובר גם כן בשיקים לגביהם מודה הנאשם שזייף את חתימת המתלון, תוך שגם לגבי זה חוזר על טענתו בדבר היות הפעולה מתואמת עם המתלון ובאישורו. עם זאת, מצאתי כי לעת הזו יש בעובדה שהנאשם מזייף לכאורה שיקים של המתלון ומעבירים לגרושתו כחלק מחוב מזונות, כדי לחזק את גרסת המתלון.

עדה נוספת שהעידה בפרשת התביעה הינה גב' נועה סיבוני. תצהירה של עדה זו הוגש בהסכמת הצדדים - **ת/ 14**. מתצהיר זה עולה, כי העדה הינה בת זוגו של מר שי סיבוני אשר בתקופה הרלוונטית היה במעצר, בתקופה זו כך עולה מן התצהיר, היתה העדה במצב כלכלי לא טוב ועל כן קיבלה שני שיקים מחבר של בעלה עבור תשלום חובות.

מהחומר שהוגש באמצעות עדה זו עולה כי שני שיקים של המתלון הועברו לידיה ועמם שילמה עבור קניית מוצרי חשמל בחברת "סמגל".

כאמור לעיל, מצאתי כי גם בדבריה של עדה זו יש בשלב זה משום חיזוק לגרסת המתלון באשר המדובר בשיקים לגביהם מודה הנאשם שזייף את חתימת המתלון והועברו על ידו, בין במישרין ובין בעקיפין, לידי העדה ובעלה בעבור תשלום חובותיהם, מבלי שקיים כל קשר בינם לבין המתלון.

עד נוסף שהעיד מטעם המאשימה הינו מר חנן ישראל, משווק מורשה של מפעל הפיס באזור הצפון. בקצרה ייאמר כי עד זה שהינו אחראי על כל נושא ההפצה, השיווק והמכירה של מוצרי מפעל הפיס באזור הצפון, פירט את נהלי העבודה של הזכיינים מולו וכן אישר כי אחותו של הנאשם, ברכה רוזן, אותה מכיר כ- 18 שנה, הפעילה ומפעילה גם כיום ביתן - "בוטקה" של מפעל הפיס בקרית שמונה.

העד אישר כי בהודעתו במשטרה מיום 30.5.15 צוין שברכה רוזן היתה במצוקה כלכלית ולכן העבירה אליו בהסדר מזומן או שיקים של בני משפחה, כמו כן אישר העד את האמור **בת/ 3** בו ציינה מנהלת במשרדו - נהיל חורי, כי בתקופה

הרלוונטיות הועברו למפעל הפיס שיקים השייכים למתלונן בעבור תשלום חובה של ברכה רוזן.

סבורני כי גם בעדות זו, תוך שהנאשם מאשר כי העביר את השיקים לחברתו של העד כחלק מתשלום חובותיה של אחותו ברכה ותוך שהוא עצמו מזייף את חתימת המתלונן, כדי להוות חיזוק לעדותו של המתלונן נכון לשלב זה.

בכל הנוגע ליתר טענותיו של הנאשם ובכלל זאת, טענות כנגד המשטרה והפרקליטות, נושא השימוע שנערך לו במקום העבודה, התנהלות המתלונן בנושא משיכות מזומנים ואמינותו הכללית, כמו גם אמינותו של בנו מוטי זריהן וכן, אופייה של "התפוצצות" הפרשה, הרי שלא מצאתי כי לעת הזו נדרשת הכרעה בסוגיות אלה ומן הסתם, הדבר יבחן בשנית במידת הצורך לאחר סיום שמיעת הראיות בתיק.

סוף דבר

מכל המקובץ לעיל עולה, כי עלה בידי המאשימה לפרוש בשלב זה תשתית ראייתית לכאורית המסבכת את הנאשם בעבירות שיוחסו לו ומשכך, הנני דוחה את בקשתו.

המאשימה תגיש בתוך 5 ימים מהיום מספר מועדים, מתואמים עם הנאשם, לשמיעת פרשת ההגנה במהלך החודשים מאי-יולי 2019.

עיון ומעקב בהתאם.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר א' תשע"ט, 24 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.